

ония свѣтли и хубави чувства на провинциалния поетъ, който живѣй съ обичъ къмъ селото, труда е онеправдания.

Може би ще се намѣрятъ и такива, на които слѣдъ прочитане сборката „Прѣди да съмне“ иронична усмивка ще поизкриви, подбрѣснатъ мустакъ, ала мнозина ще сж онѣзи, които ще затворятъ книжката съ разискренъ погледъ и ще я скжтатъ съ благоговѣние въ своята домашна библиотека, като цѣнно творение на талантливъ нашенски поетъ.

Разкази

кн. II. (1911-1915 г.) отъ
Г. П. Домусчиевъ, издание на
„Наша Родина“.

Даже голѣми критици подържатъ, че на писателя реалистъ липсва творческа фантазия. Инакъ той не би билъ се за затворилъ въ рамкитѣ на видиата дѣйствителностъ. Види се тая мисль допада и на нѣкои отъ нашитѣ писатели и критици. Въ последнѣ врѣме нѣколко пжти се изнесе тоя възгледъ. Съ него се цѣлѣше да се отрѣче реалистичния похватъ на нѣкои отъ проявилитѣ дарование нашитѣ писатели.

Не му е мѣстото да се излагатъ системнитѣ възгледи въ полза на реализма. Неволно, обаче си спомнихме това, когато прочетохме разказитѣ на Домусчиевъ.

Домусчиевъ е далъ до сега: 2 сборки стихотворения въ проза, 1 книга разкази, пѣзъ 1909 г. и едва слѣдъ 12 годи-

ни ни поднася втора книга разкази. Десетина разказчета! Както въ стихотворенията си, сжщѣ и въ разказитѣ той остава вѣренъ на своя писателски натюрель. Той наблюдава съ съкровенна тжга дѣлничния животъ. Засѣгатъ го ония тихи малчеливи, ала всѣкога болезненни прѣживѣзания на дребния чиновникъ, пропадающия еснафъ, грижливия стопанинъ, съпругътъ, който носи въ душата си традицията на сѣмейството, грижата, която минава по улицата за да иде въ храма на забрава.

Не сж ли тѣ милиони, онѣзи, които страдатъ! Не населяватъ ли тѣ цѣлата земя днесъ? Не е ли било сжщото вчера, а ще бжде и утрѣ!

Наистина тоя сивъ свѣтъ на милионитѣ, може би не дава простори за крилатата фантазия на неоромантици и модернисти, ала все пакъ той е тѣй интересенъ и значителенъ, че даже таланти, като Зола, Мопасанъ, Достоевски само повдигнаха завѣсата на тоя тъменъ животъ. А тъмата легнала задъ тая завѣса е тѣй непроницаема, за да се обгледатъ онѣзи, които гинатъ въ мрака, че трѣбва не само окото на наблюдателя, но нужно е и една горѣща любовъ къмъ правдата изобщо.

А тая горѣща любовъ не лѣти ли съ крилата на фантазията, кога се изнася дѣлничния трагизмъ на чловѣка? Тая любовъ на реалиста не е ли тѣй мощна, каквато е фантазията на неоромотника или модерниста?

Хората, които населяватъ творческия свѣтъ на Домусчи-